

Ribe Domkirke 24. februar 2024 – Jonas V.

Nøddekær

Vi er samlet til gudstjeneste med bevidstheden om, at millioner af mennesker lige nu er mærket af krig og konflikt.

Krigen i Ukraine er på alle måder en ufattelig menneskelig og national katastrofe.

Den **kalder på vores solidaritet og medfølelse** – både med jer, der er flygtet til Danmark, millioner af lokalt fordrevne i Ukraine – og ukrainere ved fronten.

Vi tænker på de tusinder, som har mistet livet – og på deres nære slægtninge, som nu må leve med savn og ar på sjælen.

Vi er tre kirkelige samarbejdspartnere, der under ledelse af Ribe Stift tog initiativ til denne fredsgudstjeneste.

Vi vil gerne sige tak for det engagement og den generøse støtte, I som medmennesker – som regering, folk og kirke har ydet til Ukraine.

Hvad enten det er sket ved lokalt at åbne døre og fællesskaber for herboende ukrainere, som **Det mellemkirkelige Råd** har understøttet over hele landet.

Eller som danske kirkesamfund, der har budt de ukrainske menigheder velkommen som ligeværdige, sådan som **Danske kirkers Råd** har oplevet.

Eller det er ved at give rundhåndet støtte til humanitær hjælp og genopbygning gennem min egen organisation, **Folkekirkens Nødhjælp**.

Jeg har med egne øjne oplevet, **hvor afgørende hjælpen er** for mennesker i nød: Hjælp til husly, mad, varmt tøj og juridisk bistand når alle papirer er gået tabt. Og ikke mindst medmenneskelig omsorg.

Vi arbejder blandt andet gennem lokale menigheder i Mykolaiv regionen i det sydlige Ukraine.

Menighederne åbner kirkerummet for bespisning af udsatte og bygger fællesskab på tværs af fastboende, gennemrejsende og tilbagevendte flygtninge.

Mange steder kan man **først vende tilbage, når u-eksploderet ammunition og landminer er fundet og ryddet**. Medierne har i denne uge fortalt om Diana. Hun arbejdede før krigen i en bank, men er én af de mange ukrainere, Folkekirkenes Nødhjælp har efteruddannet, og hun er nu i gang med rydning af miner i Mykolaiev.

At være kirke er at være hinandens næste - forbundne og forpligtede, for nu at låne et stærkt udtryk. Forpligtede på det nære fællesskab og på det store fællesskab. Forpligtede herhjemme og forpligtede i verden. Lad mig derfor slutte af med at sige, at vi skal hjælpe hinanden. Også hjælpe hinanden med at se langt – turde se ind i fremtiden i troen på, at der en dag bliver fred.

Vores kristne håb giver næring til at tro, at alting en dag bliver godt. Indtil da, lad os hjælpe dem, der lige nu har brug for, at vi er der for dem. Hjemme og ude. Her og nu.

Tak for alle bidrag til dagens indsamling til Ukraine.

Ribe Domkirke 24. februar 2024 – Jonas V. Nøddekær